

Nuorison elämänilo.

Omantunnon toimitukselle.

Lukiessani Omantunnon viime numerossa olevan kysymyksen tanssin y. m. maailmallisten huvien luvallisuudesta teosofisessa elämässä tulin ajatelleeksi nuorisomme suhdetta siveellisiin huvituksiin ja nautintoihin yleensä, ja mieleeni muistui, kuinka monet nuoret uskonnollisesta jumalanpelosta välttävät kaikkia viattomiakin kisoja ja huvituksia. Olenpa joskus nuorista teosofeistakin kuullut, että he vetäytyvät pois seuraelämästä yksinäisyydessään paremmin miettiäkseen ja tutkiakseen. Ja mieleni tekisi kysyä: eikö tämä ole sairalloinen ilmiö? Eikö kisa ja leikki ja seurustelu kuulu olennaisesti siihen elämäniloon, jonka pitäisi olla ominaista jokaiselle nuorelle ihmiselle? Eikö meidän pitäisi huudahtaa noille synkkämielisille samat sanat kuin suuri vapaa-ajatteliija Bruno lausui munkki- ja nunnaluostareihin sulkeutuneille asukkaille: »lähtekää ulos elämän hymyileville kedoille, ette te voi tehdä jumalaa onnelliseksi olemalla itse onnettomia!»?

Suomi tarvitsee ruumiillisesti ja henkisesti terveen ja reippaan kansan. Mutta jos nuorisomme unohtaa fyysillisen tason siveelliset elämän nautinnot – seurustelut, näytelmät, tanssit j. n. e. –, silloin veltostuu meidän kansamme ennen pitkää sekä henkisesti että ruumiillisesti. Tietysti huvilla, samoin kuin työllä ja ajattelulla, tulee olla rajansa, mutta toinen ei saa unohtua toisen kustannuksella.

Kunnioittaen:

M. K—ra.

Arvoisa herra M. K.

Jos nuori ihminen vierottuu maailmasta, on se mielestäni sairalloinen ilmiö siinä tapauksessa, että sokea usko on pakottavana vaikuttimena. Bruno lausui mainiot sanansa semmoisille ihmisille, jotka luulivat tulevansa jumalalle otollisiksi hylkäämällä elämän ilot ja nautinnot. Hänen sanansa sopivat tänä päivänä huudettaviksi kaikille niille, jotka luulevat tekevänsä syntiä, niin pian kuin unohtavat virsien veisuun tai rukousten lukemisen. Ja semmoiset nuoret, joita on kasvatettu kammoksumaan kaikkea maailmallista saastutusta, ovat epäilemättä vapaampien tuulahdusten tarpeessa, jotta heidän sielunsa vapautuisi heikkomielisestä ja sairalloisesta epäitsenäisyydestään.

Mutta semmoiset nuoret, jotka vapaasta halustaan pysyttelevät poissa seuraelämästä, ovat kukaties paljon elinvoimaisempia ja syvällisempiä sielussaan kuin ne, jotka alituisen tarvitsevat huvituksia ja nautintoja pysyäkseen virkeinä ja reippaina! Mitä moitteen aihetta on näiden nuorten yksinäisyyden kaipuussa? Päinvastoin osottaisi sydämetöntä ymmärtämättömyyttä, jos heitä koettaisi pakottaa tai kehottaa semmoiseen, johon heillä ei ole taipumusta.

Ajatelkaamme esim. nuorta teosofia, joka vastikään on alkanut tutkia teosofiaa ja joka ei sitä tee huvikseen, vaan sentähden, että hän totisesti tahtoo tietää, mitä elämä on. Hän on noita vakavia, ajattelevia ja samalla uskonnollisia luonteita, jotka eivät tyydy harhakuviin, vaan jotka pakostakin tahtovat päästä totuuden tietoon. Hän etsii ja etsii, ja ennenkuin hän on löytänyt jumalan omassa povessaan, ei hän mistään välitä. Mitä hänelle maailman kisoista ja huveista? Hän kantaa pyhää tulta rinnassaan, ja ennenkuin hän sille tulelle on rakentanut alttarin ja temppelin, ei hän rauhaa löydä.

Olen vakuutettu siitä, että jos Suomi-äidillämme olisi paljon tällaisia luonteita, silloin saisivat kaiken maailman huvitukset ja leikit vaikkapa kerrassaan unohtuakin, ilman että isänmaamme kärsisi siitä mitään vahinkoa.

Kunnioituksella:

P. E.